

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γραφεῖον ὁδ. Βουλῆς—29

Ἐνεκα τῆς ἀνωμαλίας τῶν ἐν Τουρκίᾳ ταχυδρομείων συνέβησαν ἐνιαχοῦ ἐλλείψεις τινες περὶ τὴν παραλαβὴν τῶν φύλλων τῆς Ἀθηναϊδος. Ἡ Διεύθυνσις ἐπιθυμοῦσα νὰ συμπληρώσῃ τὰς τοιαύτας ἐλλείψεις, παρακαλεῖ τοὺς κκ. Συνδρομητὰς αὐτῆς νὰ εἰδοποιήσωσιν αὐτὴν ἵνα ἀποστείλῃ αὐτοῖς ἐκ νέου τὰ τυχόν καθυστερούμενα φύλλα.

Τίμιος ἄνθρωπος εἶναι ὁ δυνάμενος νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτὸν, οὐχὶ φαρισαϊκῶς, ἀλλ' ἐν καθαρᾷ συνειδήσει· «Οὐδὲν ἔχω ἵνα ἑμαυτὸν μεμψῶ, οὐδὲν κακὸν εἰς οὐδένα ἔπραξα, οὐδένα ἠδίκησα.» Ἐάν ὁ τίμιος ᾔνε πλούσιος οὐδέποτε κάμνει χρῆσιν ἐπὶ κακοῦ τοῦ πλούτου τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ἐδωρήσατο αὐτῷ, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας χρησιμοποιεῖ αὐτὸν τοιοῦτῳ τρόπῳ, ὥστε νὰ δύναται εἰπεῖν πρὸς οἰονδήποτε, ὅτι τὰ δῶρα τῆς θείας Προνοίας δὲν ἠδύναντο νὰ ᾔσαν καλλίτερον τοποθετημένα. Ἐάν δὲ ᾔνε πτωχὸς οὐδεμία ἡμέρα θὰ παρέλθῃ καθ' ἣν νὰ μὴ δύναται νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτὸν· «Ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἔχω, τὸ ὀλίγον αὐτὸ εἶναι εἰδικόν μου, ἀποκτηθὲν διὰ τῆς ἐργασίας μου διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου μου, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ μοὶ διαφιλονικήσῃ αὐτό.» Οὕτω ἐν μέσῳ τῶν κόπων βίου ἐργατικοῦ, δὲν ὑπάρχουσι δι' αὐτὸν βάσανοι, δὲν ὑπάρχει ταραχὴ πνεύματος, κοιμᾶται ἐν εἰρήνῃ.

Ἐχει καθαρὰν τὴν καρδίαν αὐτοῦ· αἱ σκέψεις του εἰσὶν εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ, δὲν κρύπτει αὐτὰς, διότι εἰσὶ καλαὶ καὶ ἀθῶαι.

Ὁ εἰσερχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ τιμίου ἀνθρώπου, τοῦ τιμίου πτωχοῦ, δύναται ἀληθῶς, νὰ εἴπῃ. Ἡ ἐνδόμυχος εὐφροσύνη ἀξίζει πλειό-

τερον θησαυροῦ . . . ἡ ἀναπεπαυμένη συνείδησις εἶναι πλοῦτος ἀληθείας. Εἰς ἄρτος ξηρὸς τιμίως ἀγοραζόμενος, ἀξίζει καλλίτερον παρὰ τὰ πολυποίκιλα φαγητὰ τὰ διὰ τύψεων συνειδότητος ἐξαγοραζόμενα.

Ὑπὲρ ἀξίαν ἀγοράζει τις ἀγαθόν, τὸ ὅποιον τὸν δελεάζει, πληρώνων αὐτὸ διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγνότητος αὐτοῦ.

H. Δ.

ΤΑ ΕΝΩΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

[ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Α.

Ἦτο μεσημβρία. Λαμπρὰ δὲ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου τοῦ Ἰουνίου, εἰσδύοντα διὰ τῶν διπλῶν παραπετασμάτων δύο μεγάλων παραθύρων, ἐρώτιζεν ἀμυδρῶς κομψότατον κοιτῶνα ἐν ᾧ ὅμως παριστάνετο δράμα σπαρταξικάρδιον.

Γυνὴ τεσσαρακοντούτις σχεδόν, ὠραιότατη ἀκόμη μὲ ὅλα τὰ ἔγχη τῶν παθημάτων τὰ ὅποια ἐφαίνοντο εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἔκαιτο εἰς ἐπιθάνατον κλίνην. Ἡ κάτωχρος φυσιογνωμία τῆς ἦτον ἱλαρὰ· ἐκ δὲ τῶν μεγάλων καὶ μελάνων ὀφθαλμῶν τῆς, εἰ καὶ ἡμικλείστων ἐτοξεύετο φῶς γλυκὺ· τὰ χλωμά χεῖλη τῆς ὑπερμεδεῖον· ὁ ἀριστερὸς τῆς βραχίων, κρεμόμενος ἐκτὸς τῆς κλίνης, ἐστολίζετο ἀπὸ χεῖρα λευκῆν, μικράν, ὠραιότατην. Ὅστις ἐβλεπε ταύτην θὰ ἠνόει, ὅτι ἡ ἀσθενὴς ἔπασχε μὲν, ἀλλ' ὅτι νύχαριστεῖτο διὰ τὰ παθήματά τῆς· τὸ ἥθος, ἡ θέσις τῆς, ὅλον ἐν γένει τὸ σῶμα τῆς, ἐδείκνυε τόσῃν ἐλπίδι καὶ τόσῳ πόνῳ, ὥστ' εὐκόλως ἐκαταλάμβανες, ὅτι ἐπερίμενεν ἐν μετανόᾳ τὸν θάνατον ὡς ἀμοιβὴν βίου σεμνοῦ καὶ ἀγίου.

Γυνὴ εἰκοσκατῆς καὶ ἐτέρα κόρη σχεδόν ὁμηλικῆς εὐρίσκοντο ἐν τῷ ἰδίῳ κοιτῶνι. Ἡ πρώτη, ξανθὴ μὲ ὀφθαλμοὺς μελανοὺς, μὲ κόμην μακράν καὶ φυσιογνω-